30/03/2020

Μια άλλη καραντίνα τον καιρό της ΕΟΚΑ

/ Γνώμες

Της Ζήνας Λυσάνδρου Παναγίδη
Δημάρχου Λευκονοίκου

Η παιδική ψυχούλα του Αριστείδη δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει τι συνέβαινε. Το παιδικό μυαλουδάκι του δεν κατάφερνε να συλλάβει γιατί έπρεπε να είναι κλεισμένος στο σπίτι όλη μέρα, να μην μπορεί να βγει ούτε στην έξω βεράντα του σπιτιού τους. Ούτε ότι, και κυρίως αυτό, έξω καραδοκούσε ένας άγγλος αστυνομικός να τον συλλάβει αν κοτούσε να κάνει ένα βήμα.
Μα ανεμοβλογιά είχε κολλήσει η μισή τάξη του. Ήταν στην Πρώτη Δημοτικού. Νοέμβριος του 1958. Κόλλησε φαίνεται από κάποιον συμμαθητή του στο σχολείο. Ο φίλος του όλη μέρα έπαιζε στη χωράφα έξω από το σπίτι του και τον έβλεπε ο μικρός Αριστείδης από απέναντι. Για τούτο και δυσανασχετούσε. Γιατί εμένα να με έχουν κέρφιου; Τι τους έκανα; Τι τους έφταιξα; Βαρέθηκα ένα μήνα τώρα στο σπίτι.
Από το νοσοκομείο είπαν στη μητέρα του, την καλή Γιαννούλα, ότι πρέπει να μείνει στο σπίτι για να μην κολλήσει τα άλλα παιδιά. Άντε να μείνει μια βδομάδα, όπως συνηθιζόταν τότε. Μάλιστα, έρχονταν και τον εξέταζαν οι γιατροί στο σπίτι. Ανεξήγητο θα μου πείτε γεγονός. Πρωτάκουστο. Να έρχονται γιατροί από τη Λευκωσία στο Παλιομέτοχο για να εξετάσουν ένα παιδί, που όπως τα πιο πολλά

παιδιά κόλλησε ανεμοβλογιά.
Φανταστείτε να ήθελαν για κάθε παιδί που αρρωστούσε και έναν αστυνομικό να τον προσέχει. Ο αστυνομικός παρέμεινε στο πόστο του για άλλες δυο βδομάδες. Σύνολο έξη βδομάδες για να προσέχει ένα παιδάκι μήπως και βγει έξω για να παίξει.
Μα δεν ήταν οποιοδήποτε παιδάκι. Ήταν ο γιος του ήρωα της αγχόνης Ανδρέα Παναγίδη στον οποίο οι αρχές επιφύλαξαν μια τέτοια τιμή. Αφού πρώτα του στέρησαν τον πατέρα του στην πιο τρυφερή του ηλικία, με τον πιο απεχθή και στυγνό τρόπο, τώρα, μετά από δυο χρόνια, βρήκαν ευκαιρία να τον τιμωρήσουν, στερώντας του το αυτονόητο για ένα παιδάκι, να βγει έξω στη χωράφα της γειτονιάς του να παίξει με τα άλλα παιδιά.
Πώς να το αντέξει αυτό ένα παιδάκι; Πού να καταλάβει ότι οι ευγενείς Άγγλοι που κόπτονται για τα ανθρώπινά τους δικαιώματα, παραβίαζαν τα ανθρώπινα δικαιώματα ενός εξάχρονου παιδιού, χωρίς να συνειδητοποιήσουν την ψυχολογική πίεση που του ασκούσαν. Ακόμη θυμάται με απέχθεια τις μαρτυρικές αυτές μέρες του εγκλεισμού του.
Είναι ηλίου φαεινότερον ότι αυτός ήταν ένας υπόρρητος τρόπος, δεν το έλεγαν δηλαδή ευθαρσώς, αλλά το υπαινίσσονταν, το υπονοούσαν ότι απώτερος στόχος τους ήταν να παρακολουθούν τη μητέρα του παιδιού και σύζυγο του απαγχονισθέντα ήρωα. Φοβόντουσαν ότι είχε σχέσεις με την οργάνωση και βρήκαν αυτόν τον εύσχημο τρόπο για να ελέγχουν τις κινήσεις της.
Όμως, ήταν και κάτι άλλο. Ήταν ένας τρόπος να τιμωρήσουν την οικογένεια του τρομοκράτη. Ήταν πράξη εκδίκησης. Οποία μικρότης. Οποία μικρόνοια! Να εκδικηθούν την οικογένεια, στερώντας από ένα μικρό παιδί το πιο πολύτιμο αγαθό, την ελευθερία του. Δεν του έφτανε που έμεινε ορφανό από πατέρα, έπρεπε να υποφέρει κι άλλο.
Αυτοί είναι οι ευγενείς Άγγλοι που εμείς στην Κύπρο, εξήντα χρόνια μετά την ανεξαρτησία μας, συνεχίζουμε να μυθοποιούμε, να θεοποιούμε και να προσκυνούμε. Δυστυχώς! Πάσχουμε από το σύνδρομο της Στοκχόλμης, όπως μου θυμίζει συχνά ο αγαπημένος μου Δήμαρχος Στροβόλου. Ακόμη και σήμερα πληρώνουμε τα επίχειρα της αβελτηρίας ενός παρανοϊκού ηγέτη της, τις συνέπειες της βλακείας του, αφού χιλιάδες είναι οι φοιτητές μας όπως και οι απόδημοί μας που είναι εγκλωβισμένοι εκεί.
Νιώθω ότι ταιριάζει απόλυτα ο λόγος ενός ρωμαίου στρατηγού, του Νικηφόρου, προς τους στρατιώτες του, όταν τους μιλούσε για τους βαρβάρους: «της σφων αβελτηρίας ηνέγκαντο επίχειρα».